

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΚΜΟΝΑ ΤΗΣ ΥΠΟΜΟΝΗΣ

ΚΥΡΙΟΝ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥΝ ΧΡΙΣΤΟΝ

Ψαλλόμενος εν πάση δυσχερεία και θλίψει.

*Ποίημα Δρος Χαραλάμπους Μ. Μπούσια
Μ. Υμνογράφου της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας*

*Ευλογήσαντος του Ιερέως το <<Κύριε εισάκουσον>>, μεθ' ο το <<Θεός Κύριος>>, ως
συνήθως, και το εξής:*

Ύχος δ'. Ο υψωθείς εν τω Σταυρώ.

**Καθυπομένειν πειρασμούς καθ' εκάστην τους σουσ οικέτας, την απείθειαν τέκνων
γονείς αυτών αξίωσον και άλγη δεινά τους εν κλίταις στένοντας ασθενείας, Χριστέ μου,
Ιησού γλυκύτατε, ο στερρώς υπομείνας, της προδοσίας άλγος και Σταυρόν δι'
ευσπαγγίαν και άκραν συμπάθειαν.**

Δόξα. Το αυτό. Και νυν. Θεοτόκιον.

**Ού σιωπήσομέν ποτέ, Θεοτόκε, τας δυναστείας σου λαλείν οι ανάξιοι. Ει μη γάρ συ
προΐστασο πρεσβεύουσα, τις ημάς ερρύσατο εκ τοσούτων κινδύνων; Τις δε διεφύλαξεν
έως νυν ελευθέρους; Ούκ αποστώμεν, Δέσποινα, εκ σου. σους γάρ δούλους σώζεις αεί**

ΕΚ ΠΑΝΤΟΙΩΝ ΔΕΙΝΩΝ.

Είτα ο Ν' Ψαλμός και ο Κανών, ου η ακροστιχίς.

<<Αρετήν υπομονής δίδαξόν, Ιησού μου. Χ.>>.

Ωδή ά. Ήχος πλ. δ'. Υγράν διοδεύσας.

Αθάνατε Δέσποτα, Ιησού, ο πλούσιος πέλων εν ελέει και οικτιρμοίς πτωχείαν υπέμεινας ως βρέφος, ίνα πλουτίσαις χρηστότητι πένητας.

Ρωγμάς στέγης οίκου εμής ψυχής διόρθωσον, Σώτερ, της αγάπης της σής πηλώ, ο στέγων το σύμπαν εί και στέγην εν Βηθλεέμ ουχ ευρών του τεχθηναί συ.

Επάκουσον δούλου σου, Ιησού, και θέρμανον τάχος την καρδίαν μου την ψυχράν, ο ψύχος εν φάτνη υπομείνας ίνα θερμάναις βροτών την ψυχρότητα.

Θεοτόκιον.

Ταπεινώσιν, Μήτηρ, υπομονήν έν βίου ταις ζάλαις, προθυμίαν και αρετήν, αγνή Θεοτόκε, δίδαξόν με το σε λαμπρώς μεγαλύνοντα πάντοτε.

Ωδή γ'. Ουρανίας ασίδος.

Ηδονών χαμαιζήλων δείον, Χριστέ, δούλους σου πάντας υπερτέρους και ζόφον πόρρω απέλασον παντοειδών συμφορών, ο πειρασμούς υπομείνας εν ερήμω Κύριος ων πάσης κτίσεως.

Νεύσον πάντων προσφύγων ταις προσευχαίς, Κύριε, παύων ξενιτείας το άλγος, ο εις την Αίγυπτον καταφυγών, Ιησού, ως βρέφος και ξενιτείας πόνους ο γευσάμενος, Σώτερ φιλεύσπλαγγνε.

Υπιπέτας αγάπης δούλους τους σούς ποιήσον αετούς, ευΐλατε Σώτερ, και καταξίωσον ημάς φιλείν σε αεί, τον προδοθέντα δολίων μαθητού φιλήματι του σου, Θεάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Προστατεύουσα πάντας τους χοϊκούς, Δέσποινα, Κεχαριτωμένη, μη παύση τους καταφεύγοντας τη σή θερμή αρωγή και ταχινή προστασία εν του βίου κλύδωσι και περιστάσεσιν.

Αξίωσον τους πειρασμούς υπομένειν τους καθ' ημέραν σε ως λίθον υπομονής, Χριστέ, τους δοξάζοντας, Παντάναξ και Κύριε Ζωδότα.

Επίβλεψον εν ευμενεία, πανύμνητε Θεοτόκε, επί την εμήν χαλεπήν του σώματος

κάκωσιν και ίασαι της ψυχής του το άλγος.

Αίτηση και το Κάθισμα.

Ήχος β'. Πρεσβεία θερμή.

Χριστέ Ιησού, άράς δια του πάθους σου της πάλαι βροτούς ο σώσας του τιμίου σου, υπομένειν αξίωσον τους οικέτας σου ρύμην των θλίψεων και πειρασμούς εχθρού του νοητού ημάς κατατρύχοντας εκάστοτε.

Ωδή δ'. Εισακήκοα, Κύριε.

Ο τας ύβρεις δεξάμενος Ιουδαίων ώσπερ επαίνους, Κύριε, Ιησού μου, υβρίζομεν το σον δούλον χείρειν καταξίωσον.

Μύρα ώσπερ ηδύπνευστα εμπτυσμούς ανόμων ο λογισάμενος, δυσωδίαν εξαφάνισον καταπτύστων λόγων μου και πράξεων.

Ο αδίκως ραπίσματα εν ταις πατειαίς σου ταίς θείαις, Κύριε, δι' ημάς καταδεξάμενος, κρίσεως αδίκου με εξάρπασον.

Θεοτόκιον.

Νεοσσούς, Μητροπάρθενε, ως επισυνάγει υπό τας πτέρυγας τας αυτής η όρνις, δέξαι με υπό την σκιάν της προστασίας σου.

Ωδή ε'. Φώτισον υμάς.

Ή των ευσεβών, Ιησού Χριστέ, ομήγυρις υπομένειν ασεβών κολαφισμούς δυσωπεί σε τον δεχθέντα κολαφίσματα.

Σε τους εμπαιγμούς υπομείναντα δι' άφατον. εύσπλαγχνίαν ικετεύω, Ιησού, εμπαιγμούς απίστων φέρειν με ικάνωσον.

Διαμερισμόν, Ιησού, του ιματίου σου υπομείνας αγαθών διανομήν εκζητάν ημίν δικαίως καθυπέδειξας.

Θεοτόκιον.

Ήθουνον ημάς πεφυσιμένου, Δέσποινα, εκ του πλούτου του φθαρτού προς σωστικήν ταπεινώσεως οδόν την θεοβάδιστον.

Ωδή στ'. Την δέησιν.

Ὁ στέφανον οἰμοί, τον ακάνθινον υπομείνας ακλινώς, Ἰησοῦ μου, εν κεφαλῇ ση σεπτῇ και τιμία, εξ ακανθών των θλιβόντων με λύτρωσαι οικείων, τέκνων και παντός της ψυχῆς μου πτερά τρώσαι θέλοντος.

Απάλλαξον τους σούς δούλους, Κύριε, χλευασμών, ειρωνειών και γελώτων των άνευ ήθους θελώντων συντριψαι τους τηρητάς εντολών των αγίων σου, ο Φαρισαίων βδελυρών ταπεινώς υπομείνας τους γέλωτας.

Ξενήκουστον, πως, Παντάναξ Κύριε, Βασιλεύ απάντων βασιλευόντων, περπαιχθείς ενεδύθης κοκκίνην χλαμύδα, ο αφθαρσίαν τους δούλους σου ενδύσας και της ουρανών αξιώσας αυτούς βασιλείας σου.

Θεοτοκίον.

Οδύρομαι και θρηνώ, πανάμωμε Θεοτόκε, εννοών του θανάτου την ώραν και την αδέκαστον κρίσιν του σου Υιού και Θεού ο τρισδύστηνος, εν η των έργων μου καρπών απολαύσειν, αγνή μέλλω, Δέσποινα.

Αξίωσον τους πειρασμούς υπομένειν τους καθ' ημέραν σε ως λίθον υπομονής, Χριστέ, τους δοξάζοντας, Παντάναξ και Κύριε, Ζωοδότα.

Άχραντε, η δια λόγου τον Λόγον ανερμηνεύτως επ' εσχάτων των ημερών τεκούσα δυσώπησον ως έχουσα μητρικήν παρρησίαν.

Αίτησις και το Κάθισμα.

Ήχος β'. Τοις των αιμάτων σου.

Εσταυρωμένε Θεού Λόγε άχραντε, ο υπομείνας ακάνθινον στέφανον, Χριστέ Ἰησοῦ μου, αξίωσον ημάς καλώς υπομένειν αείποτε δαιμόνων δεινά πειρατήρια.

Προκείμενον.

Πάντες οι υπομένοντες σε ου μη καταισχυρθώσι, Κύριε.

Στίχος. Σύ εί ο Θεός ο Σωτήρ μου και σε υπέμεινα όλην την ημέραν.

Ευαγγέλιον κατά Ματθαίον. (Κεφ. ι' 16-22).

Είπεν ο Κύριος τοις εαυτού μαθηταίς' Ἰδού εγώ αποστέλλω υμάς ως πρόβατα εν μέσω λύκων' γίνεσθε ούν φρόνιμοι ως οι όφεις και ακέρατοι ως αι περιστεραί. Προσέχετε δε από των ανθρώπων' παραδώσουσι γαρ υμάς εις συνέδρια και εν ταις συναγωγαίς αυτών μαστιγώσουσιν υμάς' και επί ηγεμόνας δε και βασιλείς αχθήσεσθε ένεκεν εμού εις μαρτύριον αυτοίς και τοις έθνεσιν, όταν δε παραδώσουσιν υμάς, μη μεριμνήσητε πως ή τι λαλήσετε' δοθήσεται γαρ υμίν εν εκείνη τη ώρα τι λαλήσετε. Ου γαρ υμείς έστε οι λαλούντες, αλλά το Πνεύμα του πατρός υμών το λαλούν εν υμίν. Παραδώσει δε

αδελφός αδελφόν εις θάνατον και πατήρ τέκνον, και επαναστατήσονται τέκνα επί γονείς και θανατώσουσιν αυτούς' και έσεθε μισούμενοι υπό πάντων δια το όνομά μου' ο δε υπομείνας εις τέλος, ούτος σωθήσεται.

(Ζήτει τη Τετάρτη της Γ' Εβδομάδος).

Δόξα.

Πάτερ, Λόγε, Πνεύμα, Τριάς η εν μονάδι, εξάλειψον τα πλήθη των εμών εγκλημάτων.

Και νυν. Θεοτοκίον.

Ταις της Θεοτόκου πρεσβείαις, Ελεήμον, εξάλειψον τα πλήθη των εμών εγκλημάτων.

Στίχος. Ελεήμον, ελέησον με, ο Θεός,
κατά το μέγα ελεός σου και
κατά το πλήθος των οικτιρισμών σου
εξάλειψον το ανόμημά μου.

Προσόμοιον.

Ήχος πλ. β'. Όλην αποθέμενοι.

Εμπτυσμούς, ραπίσματα, ύβρεις, κοκκίνην χλαμύδα, στέφανον ακάνθινον, σπόγγον, όξος, κάλαμον, λόγχην, σταύρωσιν, ήλους και θάνατον, ο θανάτου άρχων, Ιησού μου, καθυπέμεινας, ίνα τους δούλους σου απάντας διδάξαις την άφατον υπομονήν εν θλίψεσι βίου και δειναίς περιστάσεσι και καθοδηγήσης προς δόμους παμφαείς των ουρανών τους ακλινώς υπομένοντας πειρασμούς εκάστοτε.
Σώσον, ο Θεός, τον λαόν σου...

Ωδή ζ'. Οι εκ της Ιουδαίας.

Ναζωραίε ωραίε, εν χερσίν, Ιησού μου, ταις παναχράντοις σου ως σκήπτρον ο βαστάσας προς χλευασμόν, Παντάναξ, αταράχως τον κάλαμον, διάλυσόν μου παθών τον τάραχον ανόμων.

Μεταλήψεως, Σώτερ, σων φρικτών μυστηρίων αξίους ποιήσον σουσ αχαρίστους δούλους, μετά χολής ο όξους μεμιγμένου γευσάμενος εν τω Σταυρώ πριν, Χριστέ, τετέλεσται φωνήσαι.

Ελογχεύθης, Χριστέ μου, την αγίαν πλευράν σου ως ανομώτατος υπό των φυλασσόντων στρατιωτών σε, Σώτερ, ίνα της προστασίας σου λόγχη κεντήσαις ημάς τους δοξολογούντας.

Θεοτοκίον.

Γλαστήριον πάντων των εις σε προστρεχόντων, Θεογεννήτρια, της μετανοίας δείξον οδούς τοις σοις οικέταις τοις πιστώσ μεγαλύνουσι των θαυμασίων πληθύν των σων εις αιώνας.

Ωδή η'. Τον Βασιλέα.

Ήλοις των ξύλω ο του Σταυρού, Ιησού μου, Σώτερ, προσηλωθείς, ευσπλαχνίας της σαρκός μου πάθη προσήλωσον τω ξύλω.

Σταυρώ, Χριστέ μου, ο κρεμασθείς δι' αγάπην του σου πλάσματος σταύρωσον μίσος συν οργή αδίκω οργίλου σου οικέτου.

Ο σπόγγου οίνου εσμυρνισμένου, Χριστέ μου, Σώτερ, πλήρη γευσάμενος, δίδου γεύσασθαι σώ δούλω τρυφής των οικτιρμών σου.

Θεοτοκίον.

Υπεραγία Παρθένε, κάμψον ψυχής μου γόνυ, όπως Υιού σου το κράτος ταπεινώς δοξάζω εν κατανύξει άκρα.

Ωδή θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Μη έρμαιον εάσης κρίσεως αδικου τόν σόν οικέτην, ο ών, Σώτερ, δίκαιος, και συκοφάντας μου τάχος μακράν φυγάδευσον.

Ο θάνατον πατήσας και αθανασία επιβραβεύσας βροτοίς, Σώτερ, λύτρωσαι του αιωνίου θανάτου τους σε δοξάζοντας.

Υπομονής αφάτου δείξον εκμαγεία, υπομονής λίθε τίμιε, Κύριε, παιδαγωγούς νουθετούντας τους νέους σήμεραν.

Θεοτοκίον.

Χρωτός μου θεραπεία, Κεχαριτωμένη, και ψυχικής ασθενείας μου ίαμα, κυθυπομένειν με άλγη δεινά αξίωσον.

Άξιόν εστι... και τα παρόντα Μεγαλυνάρια.

Δόξα σοι, κραυγάζω πανευλαβικώς, Ιησού Χριστέ μου, ο ατίμωσιν του Σταυρού υπομείνας χάρων, ίνα ημίν τον δρόμον υπομονής αφάτου δείξαις τόν δύσβατον.

Δόξα σοι, Θεάνθρωπε Ιησού, πλούσιος ο πέλων έν ελέει και οικτιρμοίς και πτωχός τεχθήναι δεξάμενος έν φάτνη, ίνα πτωχούς πλουτίσαις έν αγαθότητι.

Τους γονείς τα τέκνα παιδαγωγείν έν τη ση παιδεία καταξίωσον, Ιησού, και καθυπομένειν απείθειαν και θράσος αυτών, ο υπομείνας ύβρεις και σταύρωσιν.

Την αγνωμοσύνην σου μαθητού ο καθυπομείνας, παντευλόγητε Ιησού, ευγνωμόνως στρέφειν τα όμματα προς πάντας υμάς τους νουθετούντας, Σώτερ, αξίωσον.

Δίκαιε και πάνσοφε Ιησού, κρίσεως αδίκου απολύτρωσαι τους πιστώσ επικαλουμένους σόν όνομα το θείον και δεχομένους κρίσιν σου την αδέκαστον.

Δόξα σοι, προσφύγων σών αρωγών και χειμαζομένων αντιλήπτορι ταχίνω, Ιησού Χριστέ μου, τώ ξενιτείας πείραν ως βρέφος γευσασμένω πόθω κραυγάζομεν.

Πάσαι των Αγγέλων αί στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Αποστόλων ή δωδεκάς, οί Άγιοι πάντες, μετά της Θεοτόκου ποιήσατε πρεσβείαν είς το σωθήναι υμάς.

Το Τρισάγιον και το Απολυτίκιον.

Ήχος πλ. α'. Τον συνάναρχον Λόγον.

Υπομένειν αξίωσον τους υμνούντάς σε, εσταυρωμένη αγάπη, Σώτερ, Χριστέ Ιησού, χλευασμούς δεινούς και βίου πειρατήρια, ο υπομείνας εμπαιγμούς, ραβδισμούς, κολαφισμούς και κρέμασιν επί ζύλου διά βροτών σωτηρίαν και αγαλλίασιν αιώνιον.

Εκτενής και Απόλυσις, μεθ' ήν ψάλλομεν το εξής

Ήχος β'. Ότε έκ του Ξύλου.

Σώτερ, Ιησού μου, Λυτρωτά γένους των βροτών έκ θανάτου, ο άκμων υπομονής και καταδεξάμενος Σταυρού ατίμωσιν, υπομένειν αξίωσον προς δόξαν σου θείου και σεπτού ονόματος ημάς τους γέλωτας και τους χλευασμούς των απίστων την ζωήν μη είναι αγήρω και χαράν λεγόντων αδιάπτωτον.

Δέσποινα, πρόσδεξαι τάς δεήσεις των δούλων σου και λύτρωσαι ημάς από πάσης ανάγκης και θλίψεως.

Την πάσαν ελπίδα μου είς σε ανατίθημι, Μήτηρ του Θεού, φύλαξόν με υπό την σκέπην σου.

Δίστιχον

Υπομένειν, Σώτερ, πειρασμούς βίου
αξίωσον δούλον τον σόν, -----